

PROLOGAS

Diena buvo apniukusi, velniškai šalta ir šunys nieko neužuodė. Stambi juoda kalė lyg ir aptiko lokio pėdsakus, bet ėmė trauktis ir, pabrukusi uodegą, parsliūkino prie gaujos. Sustirę nuo negailestingo vėjo, nuliudę šunys glaudėsi vieni prie kitų. Ir Četas juto tą vėją, kiaurai košiantį per visus jo juodos vilnos ir kietintos odos sluoksnius. Po galais, lauke buvo per šalta ir žmogui, ir žvėriui, bet jie vis tiek čia stypsojo. Perkreipęs lūpas jis, rodos, jausdavo, kad šunvotės ant skruostų ir kaklo paraudusios ir skausmingos. *Turėčiau saugus sėdėti už Sienos, prižiūrėti tuos prakeiktus varnus ir kurstyti ugnį senajam meisteriui Eimonui.* Šią privilegiją iš jo nugalbė tas niekšas Jonas Snou su savo tukliuoju bičiuliu Semu Tarliu. Tai jiedu kalti, kad dabar jis čia, šio šurpauš miško tankmėje, ir šala kiaušius kartu su gauja šunų.

– Po septyniais perkūnais, – sumurmėjo Četas ir stipriai trūktelėjęs pasaitus atkreipė šunų dėmesį. – Sekit, gyvatės. Tai lokio pėdsakai. Norit mėsos, ar ne? Ieškot! – Bet šunys inkšdami tik dar glaudžiau susispietė. Trumpuoju pasaito galu Četas šmaukštelėjo orą šunims virš galvų ir juodoji kalė iššiepusi dantis ant jo suurzgė. – Šuns mėsa ne prastesnė už lokio, – grėsmingai tarstelėjo jis kalei ir sulig kiekvienu žodžiu iš burnos kvepiamas oras virsdavo šalančių garų tumulu.

Larkas Seserinis stovėjo sukryžiaęs rankas ant krūtinės, plaštakas suspaudęs pažastyse. Jis mūvėjo juodas vilnones pirštines ir vis tiek nuolat skūsdavosi, kad jam šala pirštai.

– Po galais, medžioklei per šalta, – pasakė jis. – Velniop tą lokį, dėl jo neverta sustirti į ožio ragą.

– Negalim grįžti tuščiomis rankomis, Larkai, – dusliai suniurnėjo Mažasis Polas, pakrutinęs didžiąją jo veido dalį dengiančias žandenas. – Lordas vadas nebus patenkintas.

Po kažkada sulaužyta ir suplota šio stotingo vyro nosimi buvo matyti ledokšnis – sušalęs snarglys. Stambia, storo kailio pirštine apmauta ranka jis tvirtai laikė suspaudęs ieties kotą.

– Velniop ir tą Senąjį Lokį, – nenusileido Seserinis – smulkaus sudėjimo vyras ryškiais veido bruožais ir neramiu žvilgsniu. – Gal pamiršai, kad rytui dar neišaušus Mormontas bus negyvas? Tad kam rūpi, ar jis bus patenkintas?

Mažasis Polas sumirkšėjo savo juodomis akutėmis. „Gal pamiršo?“ – dingtelėjo Četui; mat jis buvo gerokai kvanktelėjęs ir galėjo pamiršti beveik viską.

– O kam žudyti Senąjį Lokį? Kodėl mums tiesiog nepasitraukus ir nepalikus jo ramybėje? – pridūrė Mažasis Polas.

– Manai, *jis* paliks ramybėje mus? – nustebęs tarė Larkas. – Jis seks mus, kol pričiups. Nori būti medžiojamas, avigalvi?

– Ne, – papurtė galvą Mažasis Polas. – Nenoriu. Ne.

– Vadinasi, nudėsi jį? – paklausė Larkas.

– Taip, – linktelėjo stambuolis Polas ir stuktelėjo ieties galu į sušalusią paupio žemę. – Nudėsiu. Nesileisime jo persekiojami.

Išsitraukęs pirštus iš po pažastų, Seserinis kreipėsi į Četą:

– Sakyčiau, turėtume išžudyti *visus* vadus.

Tai išgirdus Četui net bloga pasidarė.

– Apie tai jau šnekėjom. Pasiųsime myriop Senąjį Lokį ir Bleiną iš Šešėlių bokšto. Jiedviem įkandin keliaus Grubšas ir Eitanas – jiems nepasisėkė, kad išsitraukė burtus eiti sargybą, – Daiveną su Banenu nudėsime, kad nepersėkiotų, o serą Kiauliuką – už varnus. Ir *viskas*. Nužudysime juos tyliai, miegančius. Vienas klyktelejimas – ir mes visi pašaras kirmėlėms. – Jo šunvotės iš įniršio buvo paraudusios. – Tiesiog daryk savo darbą ir žiūrėk, kad tavo pusbroliai atliktų savąjį. Beje, Polai, pasistenk prisiminti: tau teks veikti per *trečią* sargybos pamainą, o ne per antrą.

– Per trečią sargybos pamainą, – pakartojo drūtuolis su šeriais apžėlusiu veidu ir sušalusiu snargliu panosėje. – Aš ir Švelniapėdis. Prisimenu, Četai.

Mėnesiena šiandakt nešvietė, tad sargyba buvo paskirstyta taip, kad aštuoni jų vyrai budėjo po vieną, o dar du saugojo arklius. Didesnės parengties, rodos, jau negalėjo būti. Be to, dabar juos bet kurią dieną galėjo užpulti tyržmogiai. Ir, kol tai dar neįvyko, Četas norėjo išsinešdinti kuo toliau nuo čia. Kad liktų gyvas.

Į šiaurę išėjo trys šimtai prisiekusių Nakties sargybos brolių: du šimtai iš Juodosios pilies ir dar šimtas iš Šešėlių bokšto. Tai buvo didžiausias karo žygis, kiek tik siekė žmonių atmintis, jam buvo sutelkta bene trečdalis Nakties sargybos pajėgų. Jie turėjo rasti Bendžiną Starką, serą Veimarą Roisą bei kitus dingusius raitelius žvalgus ir išsiaiškinti, kodėl tyržmogiai palieka savo kaimus. Starko ir Roiso broliai taip ir nerado, – kaip nebūtų radę ir likę prie Sienos, – užtat sužinojo, kur dingo tyržmogiai: pasitraukė į apledėjusias nuošalių Speigilčių aukštumas. Ten jie galėjo tūnoti visą amžinybę – dėl to Četui šunvotės nebūtų dilgsėjusios.

Bet ne. Dabar jie traukė į pietus. Palei Balsvąją upę. Četas pakėlė akis ir ją apžvelgė. Akmenuoti upės krantai buvo apledėję, jos vaga plūdo blyškiai balsvi, niekada neišsenkantys Speigilčių vandenys. O dabar upės tėkmės kryptimi traukė ir Mensas Plėšikas su savo tyržmogiais. Prieš tris dienas raitas ant apsiputojusio arklio grįžo Torinas Smolvudas. Kol jis Senajam Lokiui pasakojo, ką matė jo žvalgai, jo žmogus, Kedžas Baltakis, viską išklajo kitiems.

– Jie dar priekalnėse, bet jau eina, – klojo Kedžas, prie laužo šildydama-
sis rankas. – Harma Šungalvė, ta bjauri kalė, turi vilkstinę dengtų vežimų.
Goudis slapta įsigavo į jos stovyklavietę ir matė jos šlykštų snukį prie laužo.
Tas paikšis Tumberjonas norėjo paleisti strėlę ir ją nušauti, bet Smolvudui
pakako sveiko proto to nedaryti.

Četas nusispjovęs paklausė:

– Gali pasakyti, kiek ten jų?

– Per akis, patikėk. Dvidešimt, gal trisdešimt tūkstančių – sustoję
neskaičiavom. Vien Harmos vilkstinę lydi penki šimtai, ir visi raiti.

Prie laužo sėdintys vyrai suglumę susižvalgė. Retai pasitaikydavo sutikti
net dešimt raitų tyržmogių, ką jau kalbėti apie *penkis šimtus*...

– Smolvudas pasiuntė mudu su Banenu, kad, sekdami paskui vilkstinę,
bet nelįsdami per arti, užmestume akį į jos karines pajėgas, – pasakojo Ke-
džas. – O tai vilkstinei galo nebuvo matyti. Jie traukia lėtai kaip neužšalanti
upė, per dieną sukardami po keturias penkias mylias, bet grįžti į savo kai-
mus, rodos, irgi neketina. Daugiau nei pusė iš jų – moterys ir vaikai, jie
gena gyvulius: ožkas, avis, net į roges įkinkytus jaučius. Gyvuliai apkrauti
nešuliais: kailių gniutulais, skerdienomis, vištų prigrūstais narvais, sviesto
muštuvėmis, verpimo rateliais ir kitokia prakeikta manta. Mulai ir nešuli-
niai arkliai taip apkrauti, kad gali pamanyti, jog jiems tuoj lūš nugarkaulis.
Moterys taip pat tempia labai sunkius nešulius.

– Ir jie traukia palei Balsvąją upę? – paklausė Larkas Seserinis.

– Rodos, taip sakiau, ar ne?

Traukdami palei Balsvąją upę, jie praeis pro Pirmųjų Žmonių Kumštį –
senovinę, iš visų pusių apsaugotą tvirtovę, kurioje Nakties sargyba buvo
įkūrusi stovyklą. Kiekvienas, turintis bent lašelį sveiko proto, būtų supra-
tęs, kad pats laikas traukti žemėn įbestus vėliavų kotus ir grįžti prie Sienos.
Senasis Lokys sustiprino įtvirtinimus smagiais, duobėmis ir kamuolinėmis
vielų kliūtimis, bet artėjant tokiam priešui visos šios pastangos būtų bepras-
mės. Jei čia pasiliktų, tyržmogiai juos tiesiog užgriūtų ir prarytų.

O Torinas Smolvudas norėjo *pulti*. Donelis Hilas Meilulis, sero Mala-
doro Loko ginklanešys, sakė, jog užvakar vakare Smolvudas atėjo į Loko
palapinę. Seras Maladoras pritarė senojo sero Otino Viterso nuomonei, kad
reikia skubiai trauktis link Sienos, bet Smolvudas užsimojo Loką perkalbėti.
„Tas Užusienio karalius taip toli šiaurėje mūsų niekada neieškos, – vėliau
perpasakojo Smolvudo kalbą Donelis Meilulis. – O ta jo baisioji kariuome-
nė tėra gauja tuščiai liežuvius laidančių griaumedžių, kurie net nežino, už
kurio galo paimti kalaviją. Vienas kalavijo šmaukštelėjimas išmuš jiems iš
krūtinės visą kovos dvasią, jie kaukdami paknopstomis grįš į savo lūšnas ir
lindės jose dar penkiasdešimt metų.“

Trys šimtai prieš trisdešimt tūkstančių. Priešui turint tokį pranašumą,
Četas šį planą vadino beprotybe, tačiau dar beprotiškiau buvo tai, kad seras

Maladoras leidosi įtikinamas ir dabar jiedu su Smolvudu mėgino perkalbėti Senąjį Lokį.

„Jei per ilgai lauksime, galime prarasti progą, kuri daugiau niekada nepasitaikys“, – Smolvudas užė ausis visiems, kas tik norėjo klausytis. Tai išgirdęs, seras Otinas Vitersas priminė: „Mes – tarsi skydas, saugantis žmonių karalystes. Niekas nesviedžia šalin skydo be rimtos priežasties“, – bet Torinas Smolvudas atrėmė: „Kalavijų kautynėse patikimiausiai ginasi tas, kas mitriai kerta ir kieno ašmenys perskrodžia priešą, o ne tas, kuris susigūžęs slepiasi už skydo.“

Tačiau nei Smolvudas, nei Vitersas stovykloje neturėjo valdžios. Viskam vadovavo lordas Mormontas, o jis laukė grįžtant kitų savo žvalgų: Džarmanno Bakvelo ir jo vyrų, užkopusių ant Milžino Lauptų, ir Korino Pusrankio su Jonu Snou, kurie išėjo pasižvalgyti po Aidžiąją perėją. Bet Bakvelas ir Korinas vėlavo grįžti. *Tikriausiai jau bus padėję galvas*. Četas įsivaizdavo Joną Snou, sušalusį ir pamėlusį, tysantį ant kurios nors plikos viršukalnės, su niekšiškame užpakalyje stirksančia, tyržmogio paleista ietimi. Pagalvojęs apie tai, jis šyptelėjo. *Tikiuosi, jie nudobė ir tą jo prakeiktą vilką*.

– Nėra čia jokio lokio, – staiga nusprendė jis, – seni pėdsakai, ir tiek. Grįžtam į tvirtovę.

Šunys, nekantraudami grįžti taip pat kaip ir Četas, vos neišvertė jo iš kojų. Gal manė, kad namie gaus ėdesio? Četas tik nusijuokė. Jis tris paras nešėrė šunų, kad būtų alkani ir pikti. Šiąnakt, prieš dingdamas tamsoje, jis paleis šunis tarp arklių eilių, tik palauks, kad Donelis Hilas Meilusis ir Karlas Medinkojis nupjautų juos pančiojančias virves. *Tada tvirtovės kietas bus pilnas lakstančių, urzgiančių šunų ir mirtinai išsigandusių arklių, šuoliuojančių per degančius laužus, šokinėjančių per pylimą ir trypančių palapines*. Kilus tokiai sumaiščiai gali praeiti ir kelios valandos, kol kas nors susigriebs, kad dingo keturiolika brolių.

Larkas norėjo įkalbėti dukart tiek, bet ko gali tikėtis iš kažkokio žuvimi dvokiančio Seserinio? Tik šnipštelėk žodį ne į tą ausį, ir nespėjus nė mirkstelėti galva nusiris tau nuo pečių. Ne, keturiolika – geras skaičius: pakankamas padaryti tam, ko reikia, bet ne tiek daug, kad negalėtų išlaikyti paslapties. Daugumą jų Četas įkalbėjo pats. Vienas iš jų buvo Mažasis Polas; stipriausias vyras prie Sienos, nors lėtesnis ir už sutraiškytą sraigę. Kartą jis perlaužė tyržmogui nugarkaulį tiesiog suspaudęs jį glėbyje. Prie jų dar prisidėjo Dirkas, taip vadinamas dėl mėgstamiausio savo ginklo – durklo, ir nedidukas žilas vyras, brolių pramintas Švelniapėdžiu, kuris jaunystėje perėjo per šimtą moterų ir mėgo girtis, kad nė viena nei matydavo, nei girdėdavo jo artinantis, kol jis nesučiupdavo jų ir nesugrūdavo savo koto.

Planą apmetė Četas. Jis buvo visų galva; gerus ketverius metus tarnavo pas senąjį meistrį Eimoną, kol tas niekšas Jonas Snou pasirūpino, kad būtų išmestas, o šis darbas atitektų jo draugužiui, tam taukais aptekusiam

paršui. Šiąnakt, kai žudys Semą Tarlį, jis ketino šnipštelėti serui Kiauliukui į ausį: „Perduok mano karščiausius linkėjimus lordui Snou“, o tada perrėžti jam gerklę, kad kraujas išbėgtų iš visų jo taukinės klosčių. Varnai Četui buvo pažįstami, tad su jais sunkumų neturės, – kaip ir su Tarliu. Vos pajutęs peilio geležtę, tas bailsy prileis kelnes ir žliumbdamas maldaus palikti jį gyvą. *Tegul maldauja, jam tai nepadės.* Perrėžęs gerklę, jis atidarys narvus ir išleidęs išbaidys paukščius, kad žinia apie tai, kas čia nutiko, nepasiektų Sienos. Švelniapėdis ir Mažasis Polas nudės Senąjį Lokį, Dirkas nudurs Bleiną, o Larkas su savo pusbroliais amžinai nutildys Baneną ir senąjį Daineną, kad nešniukštintėtų ir nesektų jų pėdsakais. Maisto jie turi prisikaupę ir pasislėpę dviem savaitėms, o Donelis Meilulis ir Karlas Medinkojis paruoš arklius. Žuvus Mormontui vado pareigos atiteks serui Otinui Viterui, tam nukaršusiam seniui, ir jis su jomis tikrai nesusitvarkys. *Dar saulei nenusileidus, jis skubiai grįš prie Sienos ir tikrai nešvaistys savo vyrų, siųsdamas juos mūsų vytis.*

Lėkdami tarp medžių, šunys tempė jį greitai. Tolumoje, per visžalį mišką Četas jau galėjo įžiūrėti tvirtovę. Diena buvo tokia apniukusi, kad Senasis Lokys liepė uždegti deglus: jie liepsnojo išdėstyti plačiu ratu, palei visą apskritą pylimą, supiltą ant stataus akmenuoto šlaito viršaus. Trijulė įveikė upokšnį. Vanduo buvo baisiai šaltas, jo paviršiuje plūduriavo ledokšniai.

– Mes su pusbroliais, – atvirai prisipažino Larkas Seserinis, – trauksime į pajūrį. Pasistatysime laivą, iškelsime bures ir grįšime į Seserų salas.

O namuose visi pripažins jus dezertyrais ir nukapos kvailas galvas, pamane Četas. Kartą apsisprendęs ir garsiai prisiekęs, iš Nakties sargybos negalėjai kišti nosies. Bet kurioje iš Septynių Karalysčių būtum sučiuptas ir nužudytas.

Olas Berankis dabar prakalbo buriniu laivu grįšiąs į Tirošį, kur, jo žodžiais tariant, už sąžiningą smulkią vagystę vyrams rankos nenukapojamos, o užklupti lovoje su kokio nors riterio žmona, jie neišvaromi ir nepasmerkiami mirtinai sušalti. Četas svarstė, ar neprisidėjus prie Olo, bet nemokėjo tos verksmingos bobiškos jų kalbos. Be to, ką jis veiktų Tirošyje? Užaugęs Raganos Klampynėje, jis nemokėjo jokio rimtesnio amato. Jo tėvas nugyveno gyvenimą knisdamas svetimus laukus ir rinkdamas dėles. Jis nusiaudavo apavą, ant pėdų pasilikdavo vien storos odos autus ir braidydavo po drumzlinus vandenis. Kai išlipdavo, jo kojos būdavo aplipusios nuo pirštų galų iki kulkšnių. Būdavo, kad tėvas liepdavo Četui padėti traukti dėles. Kartą viena įsisiurbė Četui į delną ir jis pasibjaurėjęs tėškė ją delnu į sieną ir sutrynė. Už tai tėvas jį kaip reikiant prilupo. Mat meisteriai dėles pirkdavo ir už tuziną mokėdavo po pensą.

Larkas, jei tik norėjo, galėjo plaukti namo, prakeiktas tirošietis taip pat, bet tik ne Četas. Raganos Klampynės jis apskritai nebenorėjo akyse matyti. Bet Krasterio bokštas jam buvo net labai prie širdies. Krasteris gyveno

aukštai, kaip tikras lordas, tad kodėl ir jam panašiai neįsikūrus? Tai būtų juoko! Četas, dėlių rinkėjo sūnus, taptų lordu, turinčiu pilies bokštą. Jo vėliavoje galėtų būti pavaizduota tuzinas dėlių rožiniame fone. Bet kam tenkintis tapus lordu? Galbūt jis galėtų būti karaliumi? *Mensas Plėšikas pradėjo nuo varnos. Kaip ir jis, aš galėčiau tapti karaliumi ir turėti kelias žmonas.* Krasteris turėjo jų devyniolika, – net neskaitant jaunesniųjų žmonių, – dukterų, su kuriomis dar nebuvo spėjęs sugulti. Pusė tų žmonių buvo senos ir bjaurios, kaip ir Krasteris, bet tai nesvarbu. Senės galėtų virti Četui valgi ir palaikyti namuose švarą, rauti morkas ir penėti kiaules, o jaunosios žmonos šildytų jam patalus ir gimdytų vaikus. Krasteris neprieštarautų, – bent jau po to, kai Mažasis Polas apglėbęs jį spustelėtų, – tikrai ne.

Vienintelės Četui pažįstamos moterys buvo kekšės, kurių nusipirkdavo Kurmių mieste. Kai buvo jaunesnis, kaimo merginos, vos pažvelgusios į jo veidą su šunvotėmis ir inkštirais, pasibjaurėjusios nusisukdavo. Žiauriausia buvo ta suskretėlė Besa. Ji pražergdavo kojas kiekvienam Raganos Klampynėje gyvenusiam vaikinui, tad Četas pagalvojo, kodėl neturėtų duoti ir jam? Nugirdęs, kad Besai patinka laukinės gėlės, visą rytą sugaišo jas skindamas, bet ji tik įžūliai nusikvatojo ir pasakė greičiau sugulsianti su jo tėvo dėlėmis, nei eisianti į lovą su juo. Bet liovėsi juoktis, kai Četas iki kriaunų suvarė į jos kūną peilio geležtę. Merginos veido išraiška jam patiko, todėl jis ištraukė peilį ir dūrė vėl. Kai kaimo vyrai sučiupo jį pietuose, netoli Septynių Šaltinių, senasis lordas Valderis Frėjus net nesivargino atvykti jo nuteisti. Jis atsiuntė vieną iš savo pavainikių, tokį Valderį Riversą, ir, nespėjęs nė mirktelėti, Četas jau pėdino prie Sienos, lydimas to dvokiančio velnio Jorino. Jie pareikalavo, kad už vieną patirtą malonumo akimirką Četas sumokėtų visu savo gyvenimu.

Bet dabar jis buvo tvirtai pasiryžęs susigrąžinti gyvenimą ir perimti Krasterio moteris. *Tas senas ištvirkęs tyržmogis teisus. Jei nori, kad moteris taptų tavo žmona, tiesiog ją pasiimi, o ne dovanoji jai gėles ir tikiesi, kad galbūt ji nepastebės prakeiktų tavo vočių.* Četas neketino antrą kartą daryti šios klaidos.

Man pavyks, jau nežinia kelintą kartą drąsinosi jis. Jei tik išnešime sveiką kailį. Seras Otinas trauks į pietus, link Šešėlių bokšto, nes tai – trumpiausias kelias prie Sienos. *Jis su mumis nesiterlios, tik ne Viteras; jam terūpės grįžti sveikam ir gyvam.* Žinoma, Torinas Smolvudas ir toliau mėgino visus įtikinti, kad reikia pulti, bet seras Otinas buvo per daug atsargus, o valdžia priklausė jam. *Be to, tai visai nesvarbu. Kai pasitrauksime, Smolvudas galės pulti ką tik nori. Kas mums rūpi? Jei niekas iš jų negrįš prie Sienos, niekas mūsų ir neieškos: jie pamanyš, kad žuvome kartu su kitais.* Ši mintis tik dabar šovė Četui į galvą ir kelias akimirkas pagunda buvo tikrai didelė. Bet tuomet jiems reikėtų nužudyti serą Otiną ir serą Maladorą Loką, o vadovavimą

perduoti Smolvudui, bet abu serai ir dieną, ir naktį buvo patikimai saugomi... ne, per didelė rizika.

– Četai, o ką darysime su paukščiu? – jiems plumpinant akmenuotu žvėrių išmintu taku ir aplenkiant sargybinius bei į pušis įsilipusius žvalgus, paklausė Mažasis Polas.

– Su koku dar prakeiktu paukščiu? – Četui tik to ir betrūko, kad tas avigalvis imtų pliaukšti apie kažin kokį paukštį.

– Su Senojo Lokio varnu, – paaiškino Mažasis Polas. – Jei nužudysime Senąjį Lokį, kas lesins jo paukštį?

– Po galais, kam tai rūpi? Jei nori, nudėk ir paukštį.

– Nenoriu skriausti paukščio, – tarė stipruolis. – Bet tas paukštis – kalbantis. O jei pasakys, ką padarėme?

Larkas Seserinis nusijuokė.

– Mažojo Polo kiaušas storas kaip pilies siena, – nusišaipė jis.

– Geriau užsičiaupk, – grėsmingai perspėjo Mažasis Polas.

– Polai, – nelaukdamas, kol Polas per daug įpyks, įsiterpė Četas, – kai jie ras senį, perrėžta gerkle gulintį kraujo klane, jiems nereikės jokio paukščio, kad suprastų, jog kažkas jį nužudė.

Mažasis Polas valandėlę apie tai pamąstė.

– Teisingai sakai, – sutiko. – Gal tada galiu paukštį pasilikti? Jis man patinka.

– Paukštis tavo, – pažadėjo Četas, kad tik Polas užsičiauptų.

– Jei išalksime, visada galėsime jį suvalgyti, – tarstelėjo Larkas.

Mažasis Polas vėl paniuro.

– Geriau nė nemėgink suryti *mano* paukščio, Larkai. Geriau nemėgink.

Četo ausis pasiekė iš už medžių sklindantys balsai.

– Užčiaupkit savo prakeiktas koseres. Abu. Jau beveik pasiekėme tvirtovę.

Jie išėjo iš miško visai vakarinio šlaito papėdėje ir pasuko į pietus, kur įkalnė nebuvo tokia stati. Pamiškėje apie dešimt vyrų praktikavosi šaudyti iš lanko. Medžių kamienuose jie buvo išsiskaptavę įsivaizduojamo priešo siluetus ir laidė į juos strėles.

– Žiū, – tarė Larkas, – kiaulė su lanku.

Ir tikrai, arčiausiai stovintis lankininkas buvo ne kas kitas, o seras Kiauliukas, – atėmęs Četui tarno vietą pas meisterį Eimoną. Vien pamačius Semvelį Tarlį, Četo krūtinėje plykstelėjo pyktis. Mat jis dar niekada negyveno taip gerai, kaip tarnaudamas pas meisterį Eimoną. Aklas senis nebuvo įnoringas, be to, daugumą jo norų, šiaip ar taip, tenkindavo Klaidas.

Četo pareigos nebuvo sunkios: jis kuopdavo varnų narvus, kūrendavo židinių, atnešdavo valgio, be to... Eimonas nė karto jo nemušė. *Jis mano, kad gali lyg niekur nieko ateiti ir išgrūsti mane tik todėl, kad yra kilmingas ir*

moka skaityti. Gali būti, kad prieš perpjaudamas gerklę liepsiu jam perskaityti, kas parašyta ant mano peilio.

– Jūs eikite, – tarė jis kitiems, – o aš noriu pasižiūrėti, kaip vyksta pratybos.

Šunys kaip patrakę veržėsi į priekį, nekantraudami traukti su vyrais toliau, prie ėdesio, kurio tikėjosi gauti įveikę šlaitą. Četas bato nosimi įspyrė kalei ir tai šunis šiek tiek apramino.

Pasislėpęs už medžių jis žiūrėjo, kaip storulis mėgina susitvarkyti su dideliu lanku, ilgiu beveik prilygstančiu jo ūgiui, matė iš susikaupimo net išraudusį ir perkreiptą apvalų jo veidą. Priešais jį, įbestos į žemę, stirksėjo trys strėlės. Įstąęs strėlę, Tarlis įtempė temple, gana ilgai laikė ją mėgindamas nusitaikyti, o paskui atleido strėlę. Strėlė pradingo medžių žalumoje. Piktžiuogiškai prunkstelėjęs, Četas nusikvatojo.

– Šios strėlės niekada nerasime ir dėl to būsiu apkaltintas aš, – pasakė Edas Toletas, niūrus žilaplaukis ginklanešys, visų vadinamas Paniurėliu Edu. – Nuo tos dienos, kai pragoniau savo žirgą, kad ir kas dingtų, jų visų žvilgsniai iš karto krypta į mane. Lyg būčiau galėjęs ką nors padaryti. Žirgas buvo širmas, o lauke snigo, tad ko jie iš manęs tikėjosi?

– Vėjas jį nupūtė, – tarė Grenas, dar vienas lordo Snou bičiulis. – Pasisitenk laikyti lanką tvirtai, kad jis nejudėtų, Semai.

– Jis sunkus, – pasiskundė storulis, bet vis tiek išsitraukė iš žemės antrą strėlę. Ši šovė aukštyn ir, prarasdama greitį, per šakas nuskriejo per dešimt pėdų virš taikinio.

– Neabejoju, kad nukovei to medžio lapą, – tarė Paniurėlis Edas. – Ruduo artinasi labai sparčiai, visai nereikia jo skubinti. – Jis atsiduso. – O kas seka po rudens, visi žinome. Dievai, bet ir šalta. Leisk paskutinę strėlę, Semveli, nes, rodos, man liežuvis tuoj prišals prie gomurio.

Seras Kiauliukas nuleido lanką ir Četui dingtelėjo, kad jis tuoj pratrūks.

– Jis per sunkus.

– Įtaikyk išpjovą, įtempk ir šauk, – paragino Grenas. – Nagi.

Storulis klusniai ištraukė iš žemės paskutinę strėlę, įtaikė jos išpjovą į ilgojo lanko temple, įtempė ir iššovė. Apsisuko greitai, neprisimerkęs, nežiūrėdamas išilgai strėlės į jos smaigalį ir uoliai nesitaikydamas, kaip pirmus du kartus. Strėlė įsmigo žemai, medžio anglimi nupieštam priešui po krūtine ir virpėdama liko joje stirksoti.

– Pataikiau, – priblokštas tarė seras Kiauliukas. – Grenai, matei? Edai, žiūrėk, aš jam pataikiau!

– Sakyčiau, įvarei strėlę tarp šonkaulių, – linktelėjo Grenas.

– Ar jį nužudžiau? – nekantravo sužinoti storulis.

Toletas gūžtelėjo.

– Galėjai perverti jam plautį, jeigu jį būtų turėjęs. Paprastai medžiai plaučių neturi. – Jis paėmė iš Semo lanką. – Bet esu matęs ir prastesnių šuvių. Tiesą sakant, ir pats esu kelis kartus prasčiau iššovęs.

Seras Kiauliukas spindėjo iš laimės. Pažvelgęs į jį, būtų galėjęs pamanyti, kad kažką *nuveikė*. Bet pamačius Četą su šunimis, jo lūpų kampučiai nusviro, o šypsena akimirksniu išblėso.

– Pataikei į medį, – tarė Četas. – Žiūrėsime, kaip šaudysi, kai čia pasirodys Menso Plėšiko vyrai. Jie nestovės ten išskėstomis rankomis, šlamėdami lapais, – nė nesvajok. Jie puls tave garsiai rėkdami ir galiu lažintis, kad iš karto primyši kelnes. Vienas jų įsodins kirvapentę į tavo kiaulišką tarpuakį. Paskutinis garsas, kurį prieš pakratydamas kojas girdėsi, bus tavo kaukolę knežinančio kirvio dunkstelėjimas.

Storulis ėmė tirtėti. Paniurėlis Edas uždėjo Četui ranką ant peties.

– Broli, – ramiai pareiškė jis, – tik todėl, kad taip nutiko tau, dar nereiškia, jog tą patį teks patirti ir Semveliui.

– Apie ką čia šneki, Toletai?

– Apie kirvį, perskėlusį tau kaukolę. Ar tiesa, kad pusė tavo smegenų išteko ant žemės ir jas surijo šunys?

Stuomeningas ir storžievis Grenas nusikvatojo, ir net Semvelis Tarlis, nors ir blankiai, šyptelėjo. Četas spyriu paragino arčiausiai buvusį šunį, stipriai trūktelėjo pasaitus ir ėmė kopti šlaitu. *Gali sau šypsotis, sere Kiauliuk. Pažiūrėsime, kas juoksis šiąnakt*. Jis tik gailėjosi, kad greičiausiai nespės nuėti ir Toletą. *Paniuręs kvailys arkliausnukiu – štai kas jis*.

Įkalnė buvo stati ir įveikti ją nebuvo lengva, net ir šioje stovyklos pusėje, kurioje šlaitas atrodė pats nuožulniausias. Įveikę dalį kelio, šunys, matyt, tikėdamiesi, kad netrukus bus pašerti, ėmė skalyti ir tampyti pasaitus. Užuot paleidęs šunis laisvai, Četas vėl pavaišino juos bato spyriu, o didelį bjaurų šunį, šiepusį prieš jį dantis, perliejo botagu. Įveikęs pylimą ir pririšęs šunis, jis nuėjo pranešti, kaip sekėsi.

– Pėdsakai ten buvo, kaip Milžinas ir sakė, bet šunys jais nesekė, – pranešė Četas Mormontui, stovėdamas priešais jo didelę juodą palapinę. – Ten, prie upės, galėjo būti likę ir seni pėdsakai.

– Gaila... – sumurmėjo lordas vadas Mormontas – plikas senis žila, susišiaususia barzda, ir ne tik iš jo balso, bet ir iš išvaizdos galėjai spręsti, kad jis labai nuvargęs. – Mums visiems būtų pravertęs gabalas šviežios mėsos. – Ant jo peties tupintis varnas linkčiodamas galvą pakartojo: *Mėsos. Mėsos. Mėsos*.

Galėtume išsivirti tuos prakeiktus šunis, dingtelėjo Četui, bet burnos jis nepravėrė, kol Senasis Lokys neliepė jam eiti. *Tai paskutinis kartas, kai turiu nulenkti galvą šiam seniui*, patenkintas pagalvojo jis. Jam atrodė, kad šaltis dar labiau stiprėja, nors būtų galėjęs prisiekti, jog tai – neįmanoma. Nuliūdę šunys susispietė ant sušalusio ir sukietėjusio purvo ir Četui beveik kilo pagunda glaustis į krūvą drauge su jais. Bet tik užsivyniojo juodos vilnos kaklajuostę ant smakro, palikęs siaurą plyšį burnai. Četas atkreipė dėmesį, kad judant šilčiau, tad, neskubėdamas ir nešinas keliais rūgštlapiais, ėmė

sukti ratą aplink stovyklą, dalijosi kąsneliu kitu šio kramtalo su sargybą einančiais juodaisiais broliais ir klausėsi, ką jie šneka. Nė vienas tą dieną budėjusių vyrų su slaptu jo sumanymu neturėjo nieko bendra, bet Četui vis tiek magėjo susigaudyti, ką jie galvoja.

O šie daugiausia niurnėjo, kad lauke velniškai šalta.

Šešeliams tįstant, ėmė stiprėti vėjas. Skverbdamasis pro pylimo akmenis jis spigiai ir plonai kaukė.

– Negaliu pakęsti to švilpesio, – pasakė mažasis Milžinas. – Vėjas cypia kaip krūmuose pamestas kūdikis, verksmingai prašantis pieno.

Apsukęs ratą Četas grįžo prie šunų, o ten jo laukė Larkas.

– Vadai vėl susirinko Senojo Lokio palapinėje ir kažką įnirtingai aptarinėja.

– Tokie jau jie yra, – gūžtelėjo Četas. – Visi jie, išskyrus Bleiną, kilmingieji, o tokiems galvos svaigsta ne tik nuo vyno, bet ir nuo žodžių.

Larkas nedrąsiai žingtelėjo arčiau.

– Tas bukagalvis vis nesiliauja tauškęs apie paukštį, – įspėjo jis Četą ir apsižvalgė norėdamas įsitikinti, kad niekas jų negirdi. – Dabar ėmė klausinėti, ar kartu su maisto atsargomis paslėpėme ir grūdų tam prakeiktam padarui.

– Juk tai varnas, – tarė Četas. – Jis minta dvėseną.

Larkas išsišiepė.

– Kad ir *jo* dvėseną?

Arba tavo. Četo galva, to stipruolio jiems reikėjo labiau nei Larko.

– Laukis drebėjęs dėl Mažojo Polo. Žiūrėk savo darbo, o jis padarys savąjį.

Kol atsikratė Saserinio ir atsisėdo galąsti kalavijo, mišką palengva ėmė gauti sutemos. Darbuotis su pirštinėmis buvo velniškai sunku, bet nusiimti jų Četas neketino. Kai oras toks šaltas, kiekvienas kvailys, palietęs plieną nuoga ranka, rizikavo netekti lopinio odos.

Saulei nusileidus šunys ėmė inkšti. Četas davė jiems vandens ir apkeikė.

– Dar pusė nakties ir sulauksite savo puotos.

O pats užuodė vakarienę.

Kai iš virėjo Heiko rankų Četas atsiėmė žiauberę sužiedėjusios duonos ir dubenį pupų sriubos su kumpiu, prie laužo, ant kurio buvo verdamas valgis, budėjo Daivenas.

– Miške per daug tylu, – pasakė senasis eigulys. – Prie tos upės nėra varlių, tamsoje neišgirsi ūbaujant pelėdų. Tokios tylos miške dar nesu girdėjęs.

– Tavo dantys irgi klaksi kaip negyvi, – tarstelėjo Heikas.

Daivenas sukaukšėjo savo mediniais dantimis.

– Ir vilkų nėra. Anksčiau būdavo, o dabar nebėra. Kaip manai, kur jie pasitraukė?

– Kur šilčiau, – įsiterpė Četas.

Iš gero tuzino prie laužo sėdinčių brolių keturi buvo jo žmonės. Valgydamas Četas prisimerkęs kiekvieną iš jų atidžiai nužvelgė – norėjo įsitikinti, ar nepamatys ženklų, kad kuris nors ima svyruoti. Dirkas atrodė visai ramus: kaip ir kiekvieną vakarą sėdėjo ir tylėdamas galando savo durklo ašmenis. Donelis Meilulis laidė juokelius. Jo dantys buvo balti, lūpos putlios ir rausvos, o vešlios gelsvos garbanos laisvai krito ant pečių – jis tvirtino esąs kažkurio iš Lanisterių pavainikis sūnus. Gal ir nemelavo. Četas niekino ir skaisčiaveidžius vaikus, ir pavainikius. Bet Donelis Meilulis, rodos, tvirtai laikėsi savo apsisprendimo.

Daug labiau Četas nerimavo dėl eigulio, kurį broliai vadino Medpjo viū, – tokią pravardę jis gavo veikiau dėl garsaus knarkimo, o ne dėl medžių pjovimo. Dabar jis taip blaškėsi, kad, rodės, daugiau niekada neužknarks. Dar prasčiau atrodė Meislinas. Četas matė jo veidu srūvant prakaitą, nors pūtė šaltas vėjas. Apšviesti laužo šviesos, prakaito lašeliai tviskėjo nelyginant daugybė drėgnų brangakmenių. Nėgana to, Meislinas nevalgė, tik spoksojo į savo sriubą taip, tarsi nuo jos kvapo jį būtų pykinę. *Jo nereikėtų paleisti iš akių*, pagalvojo Četas.

– Susirinkti! – staiga riktelėjo tuzinas gerklių ir tas šūksnis akimirksniu pasiekė kiekvieną ant kalvos įsikūrusios stovyklos kampilį. – Nakties sargybos vyrai! Susirinkite prie didžiojo laužo!

Suraukęs kaktą, Četas baigė srėbti sriubą ir nusekė paskui kitus.

Priešais laužą stovėjo Senasis Lokys, o jam už nugaros buvo išsirikiavę Smolvudas, Lokas, Vitersas ir Bleinas. Mormontas vilkėjo mantiją iš storo juodo kailio, o jam ant peties tupėjo varnas, snapu valydamasis juodas plunksnas. *Nieko gera čia nebus*. Četas įsispraudė tarp Rudojo Bernaro ir kelių vyrų iš Šešėlių bokšto. Kai susirinko visi, išskyrus miške buvusius žvalgus ir ant pylimo budinčius sargybinius, Mormontas atsikrenkštė ir nussipjovė. Nespėjęs nukristi, spjaudalas sušalo į ledą.

– BroLIAI, – prabilo jis, – Nakties sargybos vyrai.

Vyrai! – paleido gerklę jo varnas. *Vyrai! Vyrai!*

– Iš kalnų, traukdami palei Balsvają upę, link mūsų žygiuoja tyržmogiai. Pasak Torino, jų vilkstinė mus pasieks po dešimties dienų. Labiausiai patyrę kariai lydės Harmos Šungalvės vežimą. Kiti greičiausiai jos ariergarde arba laikydamiesi netoli paties Menso Plėšiko. Kituose vilkstinės tarpuose karių bus visai nedaug. Jie turi galvijų, mulų, arklių, bet... ne kažin kiek. Dauguma karių eina pėsti, jie prastai ginkluoti ir dar prasčiau pasiruošę kovai. Jų ginklai – greičiausiai iš akmens ir kaulo, o ne iš plieno. Be to, jie apsikrovę moterimis, vaikais, avių ir ožkų bandomis ir visokia kitokia manta. Trumpai tariant, nors jų pajėgos gausios, jie pažeidžiami ir... *nežino, kad mes čia*. Ar bent jau turime melstis, kad nežinotų.

Jie žino, tarė sau Četas. Prakeiktas senas pūzre, jie žino, tai aišku kaip dieną. Juk Korinas Pusrankis negrižo, ar ne? Džarmanas Bakvelas irgi. Jei kuris

nors iš jūdviejų pateko į nelaisvę, puikiai supranti, kad tyržmogiai jau bus atrišę jiems liežuvius.

Į priekį žingtelėjo Smolvudas.

– Mensas Plėšikas ketina pralaužti Sieną ir įtraukti Septynias Karalystes į kruviną karą. Bet mes ne iš kelmo spirti. Rytoj patys jį pulsime.

– Dar prieš auštant išjosime sutelkę visas savo pajėgas, – per susirinkusių vyrų minią nuvilnijus šurmuliui paskelbė Senasis Lokys. – Trauksime į šiaurę, o paskui padarysime lankstą į vakarus ir užsiimsime pozicijas. Kai apsigrėšime, Harmos vilkstinė jau seniai bus praėjusi Pirmųjų Žmonių Kumštį. Speigilčių prieškalnės išraižytos siaurų ir vingrių slėnių, puikiai tinkančių pasalai. Tyržmogių vilkstinė bus nusidriekusi daugybę mylių. Reikia užpulti juos keliose vietose iš karto ir sudaryti įspūdį, kad mūsų čia trys tūkstančiai, o ne trys šimtai.

– Smogsime visa jėga ir pasitrauksime jų raiteliams nespėjus persigrupuoti ir pasiruošti susirėmimui, – vėl prabilo Torinas Smolvudas. – Jei ims mus persekioti, pavedžioję juos už nosies, tiesiog dingsime, tada apsisuksime ir vėl pulsime, tik jau kitą vilkstinės vietą. Sudėginsime jų vežimus, išblaškysime gyvulių bandas ir išskersime tiek žmonių, kiek tik jėgos leis. Net patį Mensą Plėšiką nudėsime, jei tik jį rasime. Jei tyržmogiai neatsilaikę grįš į savo lūšnas, vadinasi, mes laimėjome. Jei ne, puldinėsime juos iki pat Sienos ir pasirūpinsime, kad jų nueitą kelią žymėtų lavonai.

– Bet jų tūkstančiai! – šuktelėjo kažkas Četui už nugaros.

– Mes visi žūsime. – Tai buvo iš baimės pažaliavusio Meislino žodžiai.

Žūsime! – karktelėjo Mormonto varnas, plasnodamas juodais sparnais. *Žūsime, žūsime, žūsime!*

– Daug mūsų žus, – pripažino Senasis Lokys. – Gal net visi padėsime galvas. Bet, kaip kadaise pasakė vienas lordas vadas, todėl mes ir rengiamės juodais drabužiais. Prisiminkite savo priesaiką, broliai. Esame kalavijai tamsoje, pylimų sergėtojai...

– Nuo šalčio ginanti ugnis, – pridūrė seras Maladoras Lokas, traukdamas savo ilgąjį kalaviją.

– Aušrą nešanti šviesa, – vienu balsu pritarė kiti ir iš makštų buvo ištraukta daugiau kalavijų.

Ir kai jų pavyzdžiu pasekė visi broliai, kai į viršų iškilo beveik trys šimtai kalavijų ir beveik tiek pat vyrų sušuko: *Ragas, žadinantis miegančius! Skydas, sergintis žmonių karalystes!* – Četui neliko nieko kita, tik prisidėti prie minios. Nuo vyrų pučiamo kvapo ore tvyrojo ūkana, o kalavijų plienas tviskėjo apšviestas laužo liepsnų. Četas buvo patenkintas, kad Larkas, Švelniapėdis ir Donelis Hilas Meilusis taip pat neatsiliko ir elgėsi taip, tarsi būtų buvę tokie pat kvailiai kaip visi. Taip ir turėjo būti. Nėra prasmės išsišokti, kai laukti liko tiek nedaug.

Nutilus šauksmams, jis vėl išgirdo šaižų pro pylimo akmenis besiskverbiančio vėjo švilpesį. Laužų liepsnos plaikstėsi ir virpėjo, tarsi ir joms būtų buvę šalta, ir staiga įšiviešpatavusioje tyloje Senojo Lokio varnas dar kartą garsiai kranktelėjo: *Žūsime!*

Gudrus paukštis, dingtelėjo Četui, kai vadai leido jiems visiems skirstytis ir įspėjo šianakt iki soties prisivalgyti ir gerai pailsėti. Četas palindo po kailiais šalia savo šunų, vis sukdamas galvą dėl to, kas galėtų nepavykti. O jei dėl tos prakeiktos priesaikos kuris nors iš jo vyrų ims ir apsigalvos? Arba Mažasis Polas pamirš ir pamėgins nužudyti Mormontą per antrą, o ne per trečią sargybos pamainą? Arba Meisliną įveiks baimė, arba kas nors išduos, arba...

Bet netrukus jis susigriebė atidžiai besiklausantis nakties garsų. Vėjo cypavimas tikrai priminė inkščiantį kūdikį, be to, kartkartėmis jo ausis pasiekdavo vyrų balsai, arklių prunkštimas, lauže degančios pliauskos spragtelėjimas. Bet nieko daugiau. *Kaip tylu...*

Netrukus jam prieš akis iškilo Besos veidas. *Ne peilį ketinau į tave įsmeigti*, norėjo pasakyti jai Četas. *Priskyniau tau gėlių: laukinių rožių, bitkrėslių, aguonų – visą rytą sugaišau*. Širdis taip smarkiai daužėsi, kad jis baiminosi, jog tas tuksėjimas neprikeltų stovyklos. Visa barzda aplink jo burną apšarmojo. *Kodėl staiga prisiminiau Besą?* – paklausė savęs jis. Kai anksčiau apie ją pagalvodavo, visada prisimindavo tik kaip ji atrodė mirdama. Kas jam atsitiko? Pajuto, kad trūksta oro. Gal buvo užmigęs? Jis pakilo, atsiklaupė ir jo nosį palietė kažkas drėgnas ir šaltas. Četas pažvelgė į dangų.

Snigo.

Četas pajuto skruostais besiritančias ir šlančias ašaras. *Tai neteisinga!* – norėjo surikti. Sniegas niekais pavers visa, kam jis taip ilgai ruošėsi, sužlugdys visus kruopščiai kurtus jo planus. O snigo smarkiai: visur aplink krito didelės purios snaižės. Kaip jie sniege ras savo maisto atsargų slėptuves ir žvėrių išmintą taką, kuriuo ketino traukti į rytus? *Vytis mums, sprunkantiems per ką tik iškritusį sniegą, jiems neprireiks nei Daiveno, nei Baneno*. Be to, sniegas užmaskuodavo žemės reljefą, ypač naktį. Arklys galėjo suklupti kanopa užkliudęs šaknį arba užminti ant akmens ir nusilaužti koją. *Mes žuvę*, viską supratęs, tarė sau Četas. *Žuvę, nors dar nespėjome nė žingsnio žengti. Mes pralaimėjome*. Dėlių rinkiko sūnus negyvens kaip lordas, neturės nei pilies bokšto, kurį galėtų vadinti savu, nei žmonių, nei karūnų. Vien tyržmogio kalavijo paleistus vidurius, o paskui – antkapiu nepažymėtą kapą. *Sniegas viską iš manęs atėmė... prakeiktas sniegas...*

Sniegas ir vėl jį pražudė. Sniegas ir tas jo prijaukintas paršelis.

Četas atsistojo. Jo kojos buvo sustirusios, o per krentančių snaigių šydą tolumoje šviečiantys deglai atrodė tarsi blausios, gelsvai rausvos liepsnelės. Četui rodė, tarytum jį pultų debesis blyškių šaltų vabzdžių. Jie tūpė jam ant pečių, ant galvos, lindo į nosį ir akis. Keikdamasis Četas mėgino juos

nusibraukti. *Semvelis Tarlis...* – prisiminė jis. *Serą Kiauliuką vis tiek galėčiau nudėti.* Apsivyniojęs veidą kaklaskare ir užsitraukęs ant galvos gobtuvą, jis nužingsniavo per stovyklą ten, kur miegojo tas niekšas.

Snigo taip smarkiai, kad Četas pasiklydo tarp palapinių, bet pagaliau pamatė storulį, įsitaisiusį jaukioje užuovėjoje tarp akmens ir varnų narvų. Tarlis gulėjo įsiknisęs po krūva juodos vilnos antklodžių ir gauruotų kailių. Jį jau buvo beuždengias sniego patalas. Tarlis atrodė panašus į minkštą apvalų kauburį. Četui traukiant iš makštų durklą, tyliai sušiuogždėjo oda slystantis plienas. Vienas iš varnų kranktelėjo. *Sniegas*, atsiliepė kitas, juodomis akimis spoksodamas pro narvo virbus. *Sniegas*, tarsi pats sugalvojęs, kranktelėjo ir pirmasis. Atsargiai statydamas pėdas, Četas praslinko pro paukščius. Kairės rankos delnu jis tuoj užspaus storuliui burną, kad niekas negirdėtų jo riksmo, o tada...

Tūūū-tūūū...

Per stovyklą nusirito dar negarsus ir tolimas, bet neabejotinai pučiamo rago garsas ir Četas, sustingęs per pusę žingsnio, užsičiaupė, kad netyčia neišsprūstų keiksmas. *Tik ne dabar. Kad mane kur dievai, tik ne DABAR.* Tvirtovę supančioje miško juostoje tarp medžių Senasis Lokys buvo pastatęs žvalgus, kad įspėtų, jei kas nors artintųsi. *Nusileidęs nuo Milžino Laiptų grįžta Džarmanas Bakvelas*, pagalvojo Četas, *arba Korinas Pusrankis iš Aidžiosios perėjos.* Vienas rago pūstelėjimas skelbė grįžtant brolius. Jei parsirado Pusrankis, tikriausiai su juo grįžo ir Jonas Snou – sveikas ir gyvas.

Semas Tarlis atsisėdo nuo miego paburkusiais akių vokais ir sutrikęs įsistebeilijo į sniegą. Varnai garsiai krankė, o Četas girdėjo lojant savo šunis. *Pusė prakeiktos stovyklos jau pabudo.* Laukdamas, kol nutils rago garsas, pirštine apmautais pirštais jis stipriai spaudė durklo rankeną. Bet vos tik tas garsas nuslopo, kažkas vėl papūtė ragą, – šį kartą garsiau ir ilgiau.

Tūūū-tūūū...

– O dievai... – išgirdo jis graudžiai tarstelint Semą Tarlį.

Storulis svirduliuodamas atsiklaupė, mat jo pėdos buvo įsipainiojusios į apsiausto skvernus ir antklodes. Nuspyręs jas, Tarlis čiupo ilgus grandininius marškinius, kuriuos buvo pasikabinęs ant šalimais dunksančio akmens. Užsimovęs per galvą didžiulę palapinę atstojančią platų drabužį ir į jį įsirangęs, jis pagaliau pamatė čia stovintį Četą.

– Du kartai? – paklausė. – Sapnavau, kad girdėjau du rago pūstelėjimus.

– Nesapnavai, – tarė Četas. – Du pūstelėjimai, raginantys Nakties sargybą čiupti ginklus. Du pūstelėjimai, pranešantys, kad artinasi priešas. Kirvis, ant kurio penties įrėžta „Kiauliukas“, storuli. Du pūstelėjimai reiškia, kad susidūrėme su tyržmogiais. – Baimė tame ištukusiame apskritame Tarlio veide Četą prajuokino. – Velniop, po septyniais pragarais juos visus. Prakeikta Harma. Prakeiktas Mensas Plėšikas, prakeiktas Smolvudas – juk sakė, kad jie bus čia tik po dešimties...

Tūūū-tūūū...

Garsas sklido ir sklido, rodės, niekad nenutils. Varnai plakė sparnais ir kranksėjo, blaškėsi narvuose, daužėsi į jų virbus, o visoje stovykloje Nakties sargybos broliai kėlėsi iš guolių, vilkosi šarvus, segėsi kardasaičius, stvarstė kovos kirvius ir lankus. Semvelis Tarlis stovėjo tirtėdamas, išbalęs kaip sniegas, kuris blaškomas vėjo krito jiems po kojomis.

– Trys, – gailiai cyptelėjo jis Četui, – tai buvo trys pūstelėjimai, girdėjau tris. Tris kartus jie niekada nepučia. Jau visą amžinybę nepūtė. Trys reiškia, kad...

– ...kad puola Kiti, – lyg verkšlendamas, lyg juokdamasis ištarė Četas ir staiga jo trumpos aptemptos kelnės sudrėko, jis pajuto koja srūvant šlapimą ir pamatė nuo tarpkojo kylant garą.